

Hra

Daniel Nosek

Na holky občas přijde období absolutního nezájmu o sex. Důvodů existuje celá řada, od těch nejvíce známých – menstruace, migréna, problémy v zaměstnání nebo v soukromém životě – až po ty méně známé, o jejichž složitém a mnohdy tak propleteném pozadí nevědí nic ani ženy samotné, natož ti nejlepší sexuologové.

Nejinak tomu bylo s mojí ženou Helenou 30. prosince na mé narozeniny.

Už jsme byli oba v posteli. Manželka si na sebe vzala svůdné sexy prádélko, co ode mě dostala k Vánocům. Provokativně si lehla na bok, zády ke mně. Přikryla se peřinou. Pouze prdelku nechala nezakrytou. Co Vám budu povídat. Radost se podívat. Byl jsem okamžitě nabuzen. Mimochodem, k tomu jsem nikdy nepotřeboval moc popichovat a moje partnerka to dobře věděla.

„Miláčku, spíš?“ Zeptal jsem se zdvořile.

Ona však neodpovídala. Když se jí do ničeho nechtělo, hrála spící. Takto to dělala už řadu let. Divím se, že jí to ještě bavilo.

Zkusil jsem svůj osvědčený protiúder. Strčil jsem ruku pod její peřinu v místě kolen, dlaň přiložil ke stehnům z vnitřní strany a jel po nich směrem k ohanbí. Jak jsem správně očekával, instinktivně stáhla nohy více k sobě, aby mi zabránila vstoupit. Jasně mi tím dala najevo, že o milostné hrátky nemá zájem.

„Zase ti to předstírané spaní nevyšlo, vid?“ škádlil jsem jí.

Ona však zareagovala velice podrážděně.

„To mě musíš budit zrovna, když usínám?“

„Co to plácáš? Vůbec jsi nespala.“

„Ale spala a ty mě musíš pokaždé probudit!“

Což o to. Taky se mi nelíbí, když mě někdo vytrhne ze spánku, ale její dnešní chování se opakovalo už po sedmé za sebou!

V takové situaci každý nadržovaný chlap přemýšlí o nevěře. Ale není to nevěra jakožto „zábava“, nýbrž pouhopouhé uspokojení nejnižšího lidského pudu, kterého se nedostává od legitimní manželky. Pro chlapa se všechny ženy v jeho okolí náhle stávají přitažlivější a neodolatelné. Jistě, zařídila to tak příroda, ale jste-li čestný chlap, zkuste odolat!

Nepatřím zrovna mezi ty muže, kteří se na svoji přítelkyni z tohoto důvodu rozzlobí a na truc jí zahrnou. Svoji ženu mám velice rád a nic takového bych jí nikdy neudělal.

Když jsem pak druhý den seděl na lavičce v parku, vyčkávaje příchodu své ženy, jen jsem se kochal pohledem na kolemjdoucí děvčata.

Náhle mi začalo vrtat hlavou, co bych asi dělal, kdyby k nějaké nevěře skutečně došlo, např. s dámou, která zrovna prošla kolem mě.

Měla překrásné nohy, částečně zahalené minisukní. Ve výstřihu lehké namodralé halenky se jí rýsovaly dvě pevná ňadra a vlasy střižené na mikádo dělaly obličej užší než byl ve skutečnosti. Při chůzi v lodičkách s nízkými podpatky svůdně vrtěla boky a obě půlky zadečku se jí přelévaly za strany na strany při každém kroku.

Byla tak krásná, že i když zašla za roh domu, stále jsem na ní myslel. Dokonce více, než na svoji manželku, která měla dorazit za chvíli. Asi jsem se vážně zamiloval, a ke všemu do ženy, kterou jsem vůbec neznal. S takovou ženou by nezůstalo jen u výměny pusinek. To bylo jasné. Vypadala povolná, milostný akt byl otázkou dvou třech sklenek tvrdého alkoholu. Poté by mě nabídla své teplo. Taxíkem by jsme dojeli do jejího bytu a zaslepení neodolatelným chtíčem a zvědavostí, jaké to bude, by jsme poznávali vzájemně naše těla, až by splynuly v jedno společné a naplnili tak podstatu kopulace. Hrdě bych pak nosil na svém

smočeném penisu její pižmo, jehož vůně by se linula všude, kam bych vkročil. Moje oblečení by bylo nasyceno pachem její pokožky a na spodním prádle by uvízlo několik jejích vlasů po spontánní jízdě.

Až bych se vrátil ke své ženě a byl rozhodnut pomlčet o mém malém dobrodružství, musel bych si dát velký pozor, abych se tím neprozradil.

Jak jsem tak rozvíjel myšlenku, jak ututlat nevěru, napadlo mě, proč si to vlastně nevyzkoušet. Samozřejmě jen prostřednictvím virtuální hry v mé mysli. Stačí si určit pravidla, např.: kdy a s kým k tomu došlo nebo dokonce jak často k tomu dochází – řekněme, že tu dívku, co prošla před chvílí kolem mě, jsem sbalil a začali jsme se u ní scházet každý den – a pak už se jen budu snažit maskovat náš vztah a s tím související indicie: vůně jejího parfému, její vlasy, apod.

V duchu jsem si začal představovat, jak se tato hra může postupem času proměnit v nepřekonatelnou reality show ve vlastním domě, až to na moji manželku zase přijde a bude toužit po sexování.

V té chvíli jí budu muset za každou cenu odolat, jinak zákonitě pozná cizím pachem provoněné moje oblečení, vlasy na spodkách a pižmo, které jsem zanesl při styku toho dne na svůj majestát.

Z myšlenek mi vytrhla manželka.

„Promiň miláčku. Zdržela jsem se v práci. Šéf si na poslední chvíli vzpomněl na fax s objednávkou pro významného klienta. Na výmluvy nebral zřetel.“

Podíval jsem se na hodinky. Na lavičce jsem blouzením strávil něco přes hodinu a půl.

„To nic. Pozoroval jsem cvrkot ulice a čekání mě příjemně utíkalo.“

„To je dobře.“

Naklonila se ke mně a úskočně mě políbila. Jakoby si naší láskou byla náhle nejistá. Musel jsem si položit otázku, zda snad nějakým způsobem nečetla mé myšlenky.

Večer se ubíral podle běžného scénáře. Po skončení nekonečné telenovely, při které žehlila prádlo, prohodila notoricky známou frázi: „Jdu se osprchovat!“ a zavřela se v koupelně. Za dvacet minut se odebrala na své lože. Přišlo mi, že se v její tváři značil úsměv. První, co mi prolétlo hlavou byla myšlenka na večerní soulož. Zřejmě jí proud teplé sprchy na rodidla naladil. Motivován slibným večerem jsem jí rychle vystřídal ve sprše. Až tam mi došlo, že je taky dost pravděpodobné, že se udělala sama. V posteli se pak mé podezření nepřímo potvrdilo. Proběhla odmítací show a tak jsem začal hrát hru, jenž jsem téhož dne vymyslel na lavičce v parku.

Dal jsem jí polibek na dobrou noc a s předstíranou únavou, jsem se otočil na bok, zády k ní a usnul. Přitom jsem se snažil dodržet pravidla hry. V blízkosti manželky jsem se zdržoval, pokud možno, co nejméně.

Dalších několik dní se nestalo nic mimořádného, až na jeden večer, kdy jsme už leželi v posteli. Naklonil jsem se k manželce, přitiskl své rty k jejím a dal jí dlouhý polibek na dobrou noc, stejně jako každý večer, abych nevzbudil její pozornost. Když jsem se však od manželky odvrátil, z její tváře se dal vyčíst výraz podezření. Znejistěl jsem. Chvilku jsem jí pozoroval. Z obavy, že něco ví, jsem se jí neodvážil na nic zeptat. Viditelně začichala nosem. Po chvilce se probrala z myšlenek, láskyplně prohodila: „Dobrou noc miláčku!“ Otočila se ke svému nočnímu stolku, kde zhasla lampičku a krátce na to už byl slyšet její pravidelný dech. Ležel jsem vedle ní a přemýšlel, zda snad má tušení o mé nevěře. Až později, když se mi celá událost rozležela v hlavě, jsem si uvědomil, že přece nemůže nic vědět. Vždyť jde o nevěru jen v mé mysli. Asi se mi něco zdálo a s pocitem úlevy jsem hluboce usnul.

Po čtrnácti dnech přijela manželka sestra Klára. Plánovala u nás třídní pobyt, což se mě náramně hodilo, neboť si manželka začala stěžovat, že neplním manželské povinnosti. Naštěstí jsem toho byl zproštěn, poněvadž sestra nocovala v místnosti sousedící s naší ložnicí. Dětila nás jen stěna, jenž jsem na manželčino naléhání před přibližně dvěma lety vyrobil

z dřevotřísky. Jistě si dokážete představit, jak nekvalitně tlumí zvuk, hlavně ten, co se line z ložnice při spojení našich těl. Navíc manželka k milování vyžaduje absolutní soukromí, kterého se jí takto nedostalo. Jindy mě to vadilo, že se nechce milovat a argumentuje nedostatečným soukromím, ale tentokrát jsem byl pochopitelně spokojen. Nicméně jsem hrál opět dotčeného, aby manželka nepojala žádné podezření.

V den, kdy měla sestra odjíždět, mi sdělila, že se pohádala s přítelem. Zeptala se mě, zda může ještě nějaký den zůstat, než se situace zlepší. Nebyl jsem proti, neboť se držím zásady, že si musíme navzájem pomáhat. Navíc sestra přinesla do našeho „stereotypního“ života příjemné zpestření večerů, které dříve probíhaly tak, že manželka bedlivě sledovala její oblíbené seriály a já šel raději spát. Během pobytu sestry jsme si každý den povídali dlouho do noci u našeho baru v obývacím pokoji. V televizi jsme měli naladěný hudební kanál MTV. Zvuk byl záměrně ztišen, aby nevyrušoval při debatě. Sice se videoklipy po čase opakovaly, ale to nám nevadilo.

Občas jsem měl pocit, že manželku rozhovor až tak nezajímá. Spíše se věnuje ostatním věcem jako je nabití mobilu, zda nemá zmeškaný hovor a nebo že si půjde napustit vanu. To mi hrálo do karet. S její sestrou jsem si vždycky skvěle rozuměl a zbožňoval jsem naše rozhovory o samotě, kterých přirozeně moc nebylo. Otevřeně jsme mluvili o našich vztazích a chybách našich partnerů. Sami sobě jsme byli vrbami.

Jednou, když se moje manželka opět vzdálila do koupelny, jsme si povídali o naší velké společenské události.

„Vzpomínáš si Honzíku, jak jsme byli loni v létě na Václaváku?“

„Myslíš, jak jsme se tam sešli celá rodina. Já s manželkou, ty se svým přítelem. – Vypadalo to mezi Vámi nadějně. – A pak moji rodiče...“

„Myslíš Petra? Máš pravdu. Do toho večera to byla láska s velkým L. Ale ten večer,“ na chvíli se odmlčela, „když jsem vám ho představovala, jako by se z nějakého důvodu změnil.“

„Taky mi to tak přišlo.“

„Vzpomínám si, jak tvoje žena s ním pak večer mluvila.“

„Co?“

„Požádala jsem jí o to...“

„Jo tak!“

„Aby ho nenápadně vyzpovídala, co se přihodilo. Měla jsem o něj strach, že má nějaký finanční problém...“

„A?“

„Nezjistila od něj nic. Převedl hovor na krásnej večer. – Jak pro koho! Pro mě teda určitě ne! – O mě ani slovo. Rozumíš tomu?“

„Já bych to neviděl tak černě. Ať už v tom bylo cokoliv, zkrátka jste si nebyli souzeni a tak to dopadlo, jak to dopadlo.“

„Asi máš pravdu.“

„Nemá cenu se tím trápit.“ Snažil jsem se jí povzbudit, když jsem uviděl na její tváři slzičky. I po tak dlouhé době byla plná emocí.

Zrovna jsem jí utíral slzy, když přišla moje manželka Helena. Její úsměv se nedal přehlédnout, což okomentovala slovy: „ta sůl do koupele je ale věc!“

Když si všimla, jak její sestře utírám slzy. S neskrývaným zájmem se zeptala: „Co tu řešíte?“

„Ale,“ ujal jsem se vysvětlování, neboť Klára byla stále naměkko, „tvoje sestřička se pořád trápí kvůli Petrovi.“

Manželka se zarazila. Nebylo se čemu divit. Jednalo se o její sestru. Ženy zkrátka těžce nesou rozchody.

„Ale jdi! Už je to půl roku. Hod' to za hlavu!“

„Jo! To udělám! Nestojí za to.“ Zavzlykala Klára a odebrala se do pokoje.

Druhý den, když jsem dorazil domů, stála Klára v pozoru u dveří. Měla sbalené věci a v očích byla znát síla na boj s nástrahami života.

„Tak papa Honzíku!“ vrazila mi rychle pusou, že jsem nestihl ani zareagovat, „krásně jsme si popovídali a moc si mi tím pomohl. Odjíždím začít znovu.“

Pak políbila svoji sestru, zabouchla za sebou dveře a byla pryč.

„Zase sami.“ Pomyslel jsem si v duchu. Ale aspoň můžu hrát svoji nevěru naplno.

„Wow!“

A nemýlil jsem se.

Sotva, co jsme se ocitli sami, žena začala naléhat na sex.

„Jsem z tvé sestry tak v šoku, že jdu s klukama na pivko.“

Zahrál jsem to do autu, rychle si oblékl bundu, obul své letité kecky a zmizel z domu. V autě jsem se musel smát. Po manželčino naléhání se mi vrátila nálada. Můj záměr, probudit v Heleně dávno ztracené touhy po sexu, se začínal vyplňovat.

Když jsem se vrátil ve značně podroušeném vztahu, manželka už spala. Dělat kravál jsem rozhodně v úmyslu neměl. Následující den večer se situace opakovala. S tím rozdílem, že jsem se už pojistil v práci a kluci mě, dle naší domluvy, v šest zavolali, ať naléhavě přijedu. Do hry s nevěrou to perfektně zapadalo. Začínal jsem věřit, že už brzy začne žárlit a bude ke mně v posteli vstřícnější.

„Co tak najednou?“ vyzvíдалa manželka, „nemáš někde bokovku?“ Zašpásovala, ale v jejím tónu bylo cítit pohrdání. Jakoby tím chtěla říci: „Která by s tebou chtěla něco mít? Jedině slepá!“

Moje víra v rychlý obrat v našem vztahu tím začala ochabovat.

„Jen si jdi! Když...“ dodala, když nabrala dech, ale já jí přerušil.

„Jasně, že nemám. Měj se pa!“ Políbil jsem jí na čelo a zmizel.

Následující den večer mi čekalo nemilé překvapení. Manželku jsem doma nenašel. Pouze v kuchyni ležel na lince dopis.

Jsem na dámské jízdě. Domů to nestihnu, přespím u kamarádky. Pa tvůj andílek.

Koukal jsem na to jak puk. Teda ta se rozjela! S tím jsem vůbec nepočítal. Nakonec ještě začne Helena pravidelně vymetat noční kluby.

„Hlavu vzhůru!“ snažil jsem se hlasitým gestem povzbudit. Ohřál jsem vodu, vyndal jsem ze skříně těstoviny a vhodil je do hrnce. Když jsem našel vepřové maso v lednici, srdce mi zaplesalo. Přece jen se kvalitně navečeřím. Maso jsem ohřál v mikrovlnce, nandal si tam pár špaget a pustil se do svého díla. O pár minut později jsem se nemohl odvalit od stolu, jak jsem se přejedl. Když holt chybí láska, člověk se ukájí různými způsoby. Třeba obžerstvím.

Další den jsem se s manželkou potkal doma. První, čeho jsem si všiml, byl náhrdelník na jejím vysokém krku. To místo jsem vždy zbožňoval, neboť se po pár polibkách Helena dokázala tak rozvášnit, že nedokázala říci ne. A to i přes to, že jsme měli jet ke tchýni, kterou každá žena považuje za boha a nedá na ní dopustit. Pak vznikaly zajímavé okamžiky, když jsme u ní vysvětlovali, proč jsme se zdrželi.

Ale to už je dávno. Teď mi vrtalo hlavou, kde vzala moje drahá polovička onen šperk, když nebyl ode mne.

„Miláčku! Máš pěkný šperk.“

Helena jej uchopila palcem a ukazováčkem, podívala se na něj a párkrát ho překroutila mezi prsty. Ve tváři jí bylo vidět, jak přemýšlí. Očekával jsem nějaké komplikované, přesto pravdivé vysvětlení, místo toho přišel doslova výbuch.

„Na co si to se mnou hraješ Honzo?“

Oslovení „Honzo“ používala, když se na mě zlobila, ale teď k tomu neměla důvod. Zlobit bych se měl já.

„Nerozumím! Jak to myslíš Helen?“

„Nijak!“ odsekla a odmlčela se. Ve tváři zrudla. Následovalo oboustranné mlčení. Mojí hlavou proudily myšlenky, proč tak otočila. Konečně jsme se sešli doma a místo pusy na přivítanou se schylovalo k hádce.

„Co tě trápí láska? Že jsem každý večer vypadl ven nebo něco jiného?“ prolomil jsem hrobové ticho.

„Jo! Teď jsi na to kápnul. Přesně to a taky, zda to s tou svou milenkou myslíš vážně? Nebo je to jen takovej úlet?“

„S jakou milenkou?“ nechápal jsem. Že bych tu svoji hru hrál tak přesvědčivě? Napadlo mě. Ale hned jsem to vyvrátil. Nemohla cítit žádný parfém, pižmo a vůbec, celé se to odehrávalo jen v mé mysli. Kromě milování, které v našem vztahu stejně již dávno vyprchalo, se nic jiného nezměnilo. Do hospody jsem chodil stejně nepravidelně jako nyní.

„Vždyť k ní chodíš. Nebo snad ne? Ještě mi tu začni lhát, že jsi byl s klukama v hospodě.“

„No jasně a kde jinde?“

„Nevykládej mi tu pohádky! Chodíš k ní už od té doby, co sis všiml, že mám milence...“

„Proboha! Jakého milence? Snad mi nechceš říct, že mi zahejbáš?“

„Jen se nedělej! Víš to už dávno a tak sis narazil taky nějakou utěšovatelku. Chodíš za ní každé večer. Dneska asi nemá čas, když jsi doma. Už jsem to nemohla vydržet a tak jsem včera odešla k Petrovi.“

„K Petrovi?“

„Slyšels dobře. K Petrovi.“

„Znám ho?“

„Ano znáš. Chodil s mojí sestrou...“

„Cože? S tím Petrem, o kterém jsem se nedávno s tvou sestrou bavil. Byla z toho špatná. A tys... A tys přišla z koupelny. Když jsme se o něm zmínili, zmlkla jsi. No jasně! Že mě to hned netrklo. Pořád jsi něco ťukala do mobilu, zavírala jsi se v koupelně, ten úsměv ve tváři... Pořád jste si dopisovali, co?“ Neudržel jsem své emoce.

„A cos čekal?“

Do očí se mi nahrnuly slzy. Moje žena, se kterou jsem chtěl strávit celý svůj zbytek života, si našla milence a mě odepsala. Jasně, že jsme měli hádky. Ve kterém vztahu nejsou? Ale všechno jsme vždycky zvládli a nade vše se milovali. Teď je konec. Ach bože! Kde se stala chyba?

„Kde se stala chyba? Jak je možné, že to zašlo takhle daleko?“

Složil jsem se do křesla. Hlavu schoval mezi ruce a brečel jak malý kluk. Žena neodpovídala. Zřejmě se příjemně bavila, ale já jí do tváře neviděl.

„Jak dlouho to už trvá? Od té loňské akce na Václaváku?“ Vzchopil jsem se a zvedl hlavu ke své ženě.

„Ne Honzo! Už daleko dříve. Ale až na tom Václaváku jsem se dozvěděla, že sestře se Petr též líbí.“

„Předpokládám, že pro Petra to byla taky rána?“

„Ano! Dozvěděl se to taky až tam. Ale vše jsme si ujasnili.“

„To pro tebe ty roky společného soužití nic neznamenaly? To je jen tak hodíš za hlavu? Je ještě nějaká možnost vše navrátit do starých kolejí?“ napadalo mě spousta otázek, ale nebyl jsem si jist, zda na ně chci znát odpověď. Odpověď, která mě raní natolik, že se složím.

„Je mi líto Honzo, ale už to nejde. Událo se mnoho věcí a cesty zpět už není.“

- - - - -

Když vychladly emoce a situace se pro mě stala únosnější, dohodl jsem se s manželkou na rozvodu a majetkovém vyrovnání. Během té doby jsem hledal útěchu u její sestry, které jsem se potřeboval vypovídat. Byli jsme sami sobě vždy vrbami a jeden u druhého vždy nacházel porozumění.

O půl roku později jsme se brali a děkovali, že nás ty nepříjemné události tak zblížily.